

# FØRSTE DEL

*jeg spelar vanlig  
precis så vanlig som folk är mest  
jeg spelar vanlig  
men hur är det nu människor gör?  
vad är det de gör?  
vad gör ni?*

OLLE LJUNGSTRÖM



*Søndag 22. oktober,  
Karolinska Sjukhuset, Solna*

Han svævede i mørke, gyngede vægtløs i noget, som var mere end nat. Verden havde ingen begyndelse, ingen slutning. Det kompakte mørke var måske bare ingenting. Alligevel var han der; vidste, at han bevægede sig, duvede gennem rummet. Eller gennem ingenting.

Var det en nærdød-oplevelse? Var det sådan, det føltes at balancere på grænsen mellem liv og død, et ingenmandsland, hvor man hverken er det ene eller det andet? Var han simpelt hen død? Det var ikke ubehageligt, gjorde ikke ondt, kunne overhovedet ikke mærkes ud over fornemmelsen af at blive vugget i et stort, sort rum. Ville han holde op med at eksistere, hvis den gyngende fornemmelse holdt op? Var den vuggende bevægelse livet? Det sidste af livet? Men han tænkte jo. Hvis han tænkte, måtte han være levende. Var det ikke sådan, det var? Når han prøvede at opfatte, hvad han tænkte, fandt han hurtigt ud af, at han kun tænkte på den vuggende fornemmelse. Gjaldt det overhovedet som en tanke? Fandtes der ikke andet, ingen andre tanker, som var ham? Han prøvede, prøvede ... men hvordan forsøger man? Det var umuligt. Der fandtes ikke andet end natten og bevægelsen.

Antonia Capucci og hendes jævnaldrende sygeplejerskekollega stod og ventede ved båremodtagelsen. De spejdede ud i mørket, men kunne ikke se ret meget, blev blændet af de stærke projektører, der oplyste helikopterlandingspladsen på taget.

De hørte den længe før, de kunne se den. Motorernes arrige

snerren og rotorens hurtige stød i luften et sted deroppe i den sorte nat.

„Jeg ringer ned til operationsstuen,“ sagde kollegaen og gik hen til telefonen på væggen.

Antonia skimmede notaterne på clipboardet en gang til. Mand, 44, hovedlæsion, bevidstløs. Politibetjent, stod der også i de kortfattede notater. Lægen, som fulgte med patienten, ville briefe dem på vejen ned i elevatoren.

Lidt efter var den pludselig midt i projektørlyset, Falcks røde ambulancehelikopter, der larmede og piskede luften under sig. En stump lyseblå snor tumlede hen over taget i det kraftige vindstød. Helikopteren dalede det sidste stykke, indtil den stod stabilt på landingspladsen. Piloten slukkede motoren, og rotoren snurrede langsommere og langsommere.

Antonias kollega åbnede dørene ud til taget, og helikopteren besætning skyndte sig hen bagest for at løfte patienten ud. Det vækker altid ekstra opstandelse, når en betjent kommer til skade i tjenesten. Journalisterne begyndte straks at ringe, selv om de godt vidste, at hospitalet ikke kunne udtale sig.

Transporten kom fra Gotland, men det stod ikke på clipboardet, hun havde i hånden. Hun sammenlignede personnummeret på plasticarmbåndet, som hun skulle sætte om patientens håndled, med personnummeret på blanketten for at sikre, at de var ens. Og så navnet. Fredrik Broman. Hun forsøgte at indprente sig navnet.

# 1

Den stejlende neonhest spejlede sig i den mørke glasfacade over for Arvid Traneus' lejlighed på grænsen mellem Roppongi og Akasaka i Tokyos Minato-distrikt. Gangarten var ubestemmelig, og for hvert skridt skiftede den farve i en regn af stjerner. Den var barnligt rund i formerne og havde ikke ret meget til fælles med en rigtig hest. Den manglede de tydelige muskler, det urolige blik og al den farlige styrke, der fandtes hos et levende dyr i den størrelse. En kompakt krop, der let kunne skade et menneske, uden at det var meningen.

En ravn fløj med tunge vingeslag mellem skyskraberne, næsten usynlig i mørket. Det løb ham koldt ned ad ryggen, første gang han hørte det langtrukne skrig. I Tokyo var det ikke mågerne, der overtog byen, når indbyggerne gik i seng. Det var ravnene.

Det vænnede man sig til.

Arvid Traneus vendte ryggen til oktoberaften uden for soveværelsets panoramarude, den evigt stejlende hest og byens glitrende lys. Han så på Kass, den unge kvinde, som lige var trådt ind. Hun havde lagt hovedet lidt på skrå og smilede bedrøvet. Hun holdt et vinglas i begge hænder, i glasset var de sidste dråber Cheval Blanc fra flasken, som han havde trukket op.

Det var en afsked.

Opgaven var oprindeligt tænkt som et hurtigt konsulentjob. Det endte med at blive syv års pendling og tre år i lejligheden, i alt ti år i Tokyo, de to sidste sammen med Kass. Og nu var det

på tide at vende hjem. Det var slut nu. Det hele. Jobbet, byen, kvinden.

Han gik hen mod hende, og hun mødte ham på halvvejen. Han tog glasset fra hende og stillede det på hylden ved vinduet. Han trak hende ind til sig og lagde hånden på hendes gyldne lår, som stak frem under den korte kjole. Hun trykkede sig ind til ham.

„Kass,“ mumlede han ned i hendes hår, der var pyntet med små blanke bånd i samme røde farve som kjolen.

Hun havde forgyldt hans to sidste år i byen. Havde gjort det lettere at trække vejret i de korte øjeblikkes frihed, han bevilgede sig selv mellem arbejde og søvn.

Han lod hånden glide op mellem hendes ben og skilte det barberede køn med fingrene. Hun stønnede højt og skærende. Af ophidselse, troede han først, men da han fortsatte med at bevæge fingrene på den måde, som hun plejede at kunne lide, mærkede han, at hun stivnede. Hun stod, som om hun var frosset til is.

Der kom en ny klynken, men denne gang mere skinger og tydeligvis ikke fyldt med nydelse. Hun gispede sådan, som man kun gør, når man er rigtig, rigtig bange.

Han så på hende. Hun stirrede ud mod den stejlede mangahest.

„Kass?“

Hun svarede ikke.

„Hvad er der, Kass?“

Han viftede med hånden foran hendes stirrende øjne.

„Kazu-mi!“

Han råbte. Som man gør til et lille barn, der er lige ved at lægge hånden på komfuret.

Hun fór sammen og så på ham med et flakkende, ængsteligt blik.

„Hvad er der?“ spurgte han igen.

Hun rystede på hovedet og strøg nervøst fingrene gennem håret, så de røde bånd løsned sig og faldt på gulvet.

„Det ved jeg ikke. Ingenting. Jeg er bare dum ...“

Men hendes blik søgte alligevel tilbage til vinduet og fortabte sig i det fjerne, som om hun så noget helt andet end neonhestens ujævne galop.

Den animerede hest var der ikke for et halvt år siden. Han havde valgt kvarteret, fordi det lå langt væk fra neonlysene og nattelivet. Det var regerings- og ambassadekvarteret, og mellem kontorbygningerne lå en stabel lejligheder. Ikke et menneske på gaden efter klokken syv om aftenen. Men byen ændrede sig hele tiden, både på overfladen og under. Her fra vinduet kunne han se fire nye skyskrabere skyde i vejret; kranerne højt oppe var standset for natten, det var kun de røde flyadvarselslys, der blinkede.

Evig forandring, uafbrudt vækst. Neonlyset flimrede. Penge skiftede ejere. Summer, som fik statsbudgettet i et lille land som Sverige til at ligne lommepenge, strømmede hver dag gennem børser og valutamarkeder. Multinationale selskaber samarbejdede eller bekæmpede og dræbte hinanden. Og det var her, Arvid Traneus kom ind i billedet. Når der skulle dræbes. Altså firmaer.

Denne opgave var efter en langvarig kamp sluttet med et dårligt resultat for konkurrenten; meget værre, end det var hensigten. Og nedslagtningen var strengt taget meningsløs. Hans klient kunne kun udfylde en del af tomrummet. Resten ville ende i hænderne på en anden, taknemmelig konkurrent.

Han strøg Kass over ryggen.

„Går det bedre nu?“

„Ja tak, fint,“ sagde hun og kyssede ham på halsen. „Elsk med mig nu,“ hviskede hun.

Hun løftede armene over hovedet, da han trak den knitrende kjole af hende. Hun stod nøgen foran ham, duftede af jord

og gummi fra den tunge rødvin, af vanilje og en anelse citron fra parfumen plus noget andet, som var hende selv. Varm hud og køn.

Kass skubbede ham baglæns hen mod sengen samtidig med, at hun åbnede den genstridige, sorte livrem, som han havde købt ugen før. Hun knappede hans bukser op og lukkede hånden om pikken.

„Den vil ud til Kass,“ hviskede hun, spidsede munden let og lod en lille smule spyt pible ned og ramme spidsen af pikken og hånden, som hun havde formet som en skål nedenunder. Med en hurtig, blid bevægelse masserede hun spyttet ind, og han mærkede, at han blev svag i knæene.

Ti år? Var det det værd?

For Arvid Traneus var svaret ubetinget ja. På de år havde han skabt sig en formue. Denne formue var kun en bagatel for hans klienter, men deres svar ville efter al sandsynlighed også være ja, hvis de overhovedet kunne tænke på den måde. Men for dem var kampen aldrig slut. Alle sejre var foreløbige. De skulle kæmpe videre i de næste ti år og ti år mere.

Han blev ansat til at udarbejde en strategi, som skulle øge koncernens markedsandel med fem procent. Det var det, de aftalte i begyndelsen. Ikke noget let job, men alligevel defineret og realistisk. Senere udviklede det sig. Ambitionerne blev højere, han blev mere og mere involveret, blev lokket med et tilbud, som man ikke kunne sige nej til, en svimlende månedsløn og optioner, som hans eget arbejde skulle få til at stige i værdi. Hvis det lykkedes.

Han opbyggede sin egen stab. Fløj frem og tilbage til Tokyo, indtil han til sidst, her i de senere år, nærmest boede der.

Kass sank ned på knæ ved siden af sengen og så på ham med det dér skæve, sanselige blik. Han vidste aldrig rigtigt, om det var ægte eller påtaget, men det generede ham ikke. Hvis hun simulerede, gjorde hun det fremragende, og hun gjorde

det, for at han skulle kunne lide det, han så, og det var fint med ham.

Han havde været lige ved at miste sin bedste medarbejder på grund af Kass. Hun var først Stephens kæreste. Det var sådan, Arvid mødte hende. Han kunne ikke holde øjnene fra hende under hele den middag. Det kunne umuligt have undgået Stephens opmærksomhed. Dagen efter havde han fundet frem til hendes adresse og telefonnummer, og da han kontaktede hende og foreslog, at de skulle mødes, sagde hun straks ja.

Arvid gjorde sig ingen illusioner om Kass og den måde på, hun levede, men han vidste, at hun ikke havde nogen fordele ved at forlade Stephen. Hun gjorde det udelukkende, fordi hun havde lyst. Det var han sikker på.

Det tog hårdt på Stephen. Først forsøgte han at diskutere sagen, få Arvid til at give slip på hende. Da Arvid afslog og oven i købet påstod, at han intet kunne gøre; at det handlede om et valg, som Kass havde truffet, blev Stephen rasende. Han truede med at sige op, gik faktisk så vidt, at han pakkede sine ting og rejste hjem til England, men han afleverede ikke sin opsigelse.

Arvid strakte sig så langt, at han appellerede til Stephens professionalisme. Stephen mukkede et stykke tid, men naturligvis kom han tilbage. Han havde alt for meget at vinde til, at han kunne smide det fra sig bare for at bevare sin ... ja, hvad ... stolthed? Han ville bare have gjort sig selv til grin. Det handlede trods alt om en slags luder. Dog ikke sådan én, som man samler op på det nærmeste gadehjørne.

Hun kyssede forsigtigt pikken.

„Sig til,“ hviskede hun, før hun forsvandt mellem hans ben.

Det sagde hun altid. Han smilede ned mod det tykke sorte hår, som vippede frem og tilbage dernede. Det var hendes eget problem, hvis hun ikke havde lært ham så godt at kende i al den tid, at hun vidste, hvornår det var tid, tænkte han.

Det var faktisk Stephen, som var kommet med den idé, som

blev afgørende. Stephen og det gudbenådede norske datageni, Olaisen. Men det var Arvid, som holdt trådene, da de skred til handling. I sidste ende var det hverken markedsstrategier eller produktudvikling, som fik Pricom ned med nakken, men indviklede manøvrer med selskabets aktier, som blev mulige, efter at Olaisen havde hacket sig ind i deres datasystem. De kunne se direkte ind i konkurrentens hjerte. Og derefter havde de knust ham. Det var naturligvis et afskyeligt spil, men forretninger er altid afskyelige, mere var der ikke at sige om det.

Kass' tunge svirrede som en sommerfugl. Han strøg over hendes blanke, sorte hår, lukkede fingrene bag hendes nakke og holdt hendes hoved fast. Han stirrede ud i mørket, og hans pupiller fulgte ufrivilligt neonhestens bevægelser, da han fik udløsning.

Efter en langtrukken tavshed, en krampe, der fik alt til at stilne af, slap han taget om hendes nakke og gled ud af hendes mund. Hun løftede langsomt hånden og strøg bagsiden over læberne og hagen. Arvid Traneus så på Kass og mærkede, at han blev fyldt af noget tungt og sort. Det var længe siden, han havde følt det så stærkt. Det var lige ved at kvæle ham.

Han elskede hende ikke, men han havde det rart sammen med hende, hun var smuk at se på og skøn at elske med. Hun var lille og chik, let som en fjer. Han kunne løfte hende, som om hun var et barn. Han havde aldrig hørt hende beklage sig eller gøre vrøvl eller tvivle på noget. Han havde aldrig set hende skæve til en anden mand, når de var ude sammen.

Men alligevel ... Han nærrede ingen illusioner. Hun havde forladt Stephen for at være sammen med ham. Og nu var den slut, deres tid sammen. Måske skulle han tage hende med. Hun ville aldrig bede ham om det. I givet fald var det op til ham at spørge hende. Han havde tænkt tanken, men han havde et andet liv, som ventede på ham, og desuden var hun det, hun var. Det ville blive en besynderlig blanding af forretninger og privatliv.

Deres tid sammen var forbi. Han skulle rejse, og hun skulle blive her, hvor hun hørte til. Ensom. Fri. Ledig. Hvem ville hun mon vælge efter ham? Én, han kendte? Havde hun allerede planlagt det? Ville hun allerede i morgen tage plads i en anden mands seng? Se på ham med det dér sanselige blik og sige „Den vil ud til Kass“? Slikke hans pik?

Han mødte blikket, der så op på ham, og pludselig gik det op for ham, at han ikke havde nogen anelse om, hvad der foregik i hovedet på hende. Var det afskedens sorg, han så i hendes mørke øjne, eller var det bare skuespil, ligesom når de glimtede af begær og ophidselse? Var hun i virkeligheden bare ligeglad? Foragtede hun ham? Smilede hun indvendig, selv om mundvingene var let nedadvendte? Grinede hun ad ham?

Han overraskede sig selv. Normalt var han ikke typen, der gik rundt og grublede. Beslutsomt skubbede han tankerne om Kass fra sig. Alle de spørgsmål tjente ikke noget formål. De var jo midt i afskeden. Hun var ikke hans anliggende mere, og han var ikke hendes.

Det måtte være et øjeblik sentimentalitet, som havde sneget sig ind på ham. Det lignede ham ikke. Han ordnede sit tøj, spændte den genstridige livrem og samlede den røde silkekjole op fra gulvet.

Hun så uforstående på ham.

Han strakte hånden frem og hjalp hende op. Hendes hud føltes varm mod hans fingre, men varmen og duften betød ingenting for ham nu. Han rakte hende kjolen.

„Du må hellere gå nu,“ sagde han.

Hun sugede underlæben ind og fik et anspændt udtryk. Hendes blik hvilede stadigvæk på ham, spørgende, som om der var mere at sige.

Han rakte hende kjolen og gik langsomt ind til bordet i det andet rum for at se, om der var mere i vinflasken. Bag sig hørte han, at hun klædte sig på.

## 2

Telefonens ringen ringede gennem huset. Den lød altid højere, når det var ham, der ringede, skar gennem tid og rum.

Kristina skyndte sig gennem stuen ud i køkkenet. Fødderne føltes fugtige i strømperne. Hun var sent på den. Hun hadede at være sent på den, når han ringede. Hun ville være velforberedt, velafbalanceret, trække vejret roligt, være tør mellem tærne. Arvid var opmærksom. Registrerede selv den mindste krusning på overfladen.

Hun trak en af egetræsjugendstolene ud fra spisebordet, satte sig og trak vejret dybt og koncentreret tre gange uden at ofre en eneste tanke på hånden, der snart ville række ud efter den larmende telefon; prøvede at huske, hvad Noriko havde sagt til yoga i onsdags. Tænk, at rejse med sin mand fra Washington og slå sig ned på Gotland af alle steder. Efter nogle få måneder havde hun startet et yogacenter bag japanske rispapirgardiner i huset over for Statoil-tanken i Havdhem.

For to år siden ville Kristina aldrig have drømt om at interessere sig for yoga. Det var alt for fremmedartet. Måske havde det gjort hende nysgerrig, at Noriko var japansk, i hvert fald af fødsel. Japan var jo altid til stede i hendes liv, om end på lang afstand. De daglige samtaler fra Tokyo inddelte hendes tilværelse i felter, og på en eller anden mærkværdig måde var det, som om onsdagsyogaen hos Noriko hjalp hende med at få dem til at balancere, opløste dem.

Hun løftede røret af telefonen. Klokkeren var 14.00 i Levide på Gotland, 22.00 i Tokyo.

„Hej, elskede, hvordan har du det? Er alting okay?“

Arvids stemme var mørk og rolig som sædvanlig, helt tydelig, selv om den susede hen over den halve jord.

„Helt perfekt,“ svarede hun.

Stemmen var klar og fast, men lød den ikke en smule, bare lidt, høj i sammenligning med den måde, som den plejede at lyde?

„Jeg kommer hjem,“ sagde han. Hvis han reagerede på hendes stemme, kunne det i hvert fald ikke mærkes på ham.

„Gør du det? Hvornår?“

Hun vidste allerede, at han ville sige „i morgen“ eller muligvis „i overmorgen“. Han kunne bedst lide korte varsler. Var det ikke, fordi han altid gerne ville hentes i lufthavnen, havde han måske slet ikke givet hende noget varsel.

„Nej, altså – jeg kommer hjem.“

Hun satte sig ned, flyttede telefonen over i den anden hånd, forstod ikke.

„Jeg kommer hjem. Det er slut. Forbi. Bare sådan fra den ene dag til den anden. Utroligt, ikke? Efter ti år?“

Hun sad stadigvæk tavs, mens det blev mørkt omkring hende. Sekundviseren på køkkenuret gjorde sig klar til at hoppe et trin frem. Et svagt elektrisk signal på vej gennem en ledning.

Nu tog den springet.

Hvor længe kunne hun tie stille? Stum af overraskelse, det havde man vel lov til at være, eller hvad? Men ikke i en evighed. Bagefter handlede det selvfølgelig ikke bare om, at hun svarede, men også *hvad* hun svarede og i hvilket tonefald. Hun kunne godt have brug for et partitur eller mindst to ugers forberedelse, men i stedet sad hun her som en idiot, ramt af det berømte lyn fra en klar himmel.

Sekundviseren tog et hop fremad.

Hun var en idiot, sad ikke bare *som* en idiot. Det var klart, at denne dag ville komme. Det havde hun altid vidst. Intet var mere sikkert.

Tre sekunder. Nu gik det ikke længere.

„Arvid!“

Måske var hun alligevel ikke nogen idiot. Et øjeblik blev hun helt tilfreds med sig selv. Hans navn, lidt langtrukket og lidt stakåndet. Det sidste skyldtes faktisk, at hun havde mistet kontrollen over sin vejtrækning, men det lød fint, næsten som om hun havde tabt vejret af glæde.

„Jeg har haft så travlt her, at jeg knap har nået at mærke efter, men nu ... Det bliver skønt at komme hjem. Og det bedste er, at fra nu af er jeg fuldkommen min egen herre. Hvis jeg ikke orker, behøver jeg ikke at arbejde en eneste dag mere, nogensinde. Vi kan bo, hvor vi vil; gøre, hvad vi vil. Jeg behøver aldrig mere at være væk fra dig på denne her måde, det lover jeg dig.

„Det lyder helt utroligt.“

Glæde, glæde.

Hun måtte anstrenge sig for at høre, hvad han sagde, da han fortalte videre. Det var, som om lyden i røret forsvandt, nøjagtig ligesom lyset i rummet. Da Kristina til sidst fik at vide, hvornår han skulle hentes i Visby, og hun havde lagt røret på, turde hun ikke rejse sig. Hvis hun blev siddende, ville hun overleve lidt længere, men rejste hun sig, ville hun gå gennem gulvet, blive opslugt af et stort mørke og forsvinde for evigt. Hvilket måske ikke var noget dårligt alternativ, når hun tænkte nærmere efter.

Men hun ville leve.

Hvem var hun egentlig? Hun havde jo vidst, at denne dag ville komme, men hun havde bare lukket øjnene.

Hun bøjede sig frem, lukkede hænderne om knæene og kneb øjnene sammen for at blokere for følelserne, der fyldte brystet og skreg katastrofe.

„Jeg har jo været ligesom en åndssvag struds,“ hviskede hun til sig selv.

Og som hun sad der foroverbøjet med lukkede øjne, gik det

pludselig op for hende, at hun faktisk mindede utrolig meget om sådan én, hvorefter hun rettede sig op og åbnede øjnene.

Hun kiggede rundt i det store, ryddelige køkken, gennemført gammeldags i stilen, men i virkeligheden nyproduceret og patienteret til en pris på op mod ti tusind kroner per skab. Hun havde valgt køkkenet, havde bestilt det, forhandlet om prisen, sørget for, at det blev sat op, havde klaget over en dør som bandt, fik den justeret og fik rabat. Og resten: fliser, komfur, emhætte ... Det havde hun brugt tid på. Alt sammen selvfølgelig med Arvids tilladelse.

Hun havde haft årene for sig. Hun kunne have planlagt alt til mindste detalje for derefter bare at forsvinde en dag. Hvad var det, som havde fået hende til at blive? Troede hun ikke, at det var muligt, eller var hun bare dum? Han havde ganske vist givet hende pengene i portioner, og hun havde ingen stor formue, hun kunne tage med sig, men hun kunne have lagt penge til side. Hvis hun var begyndt for ... lad os sige to år siden, da tankerne begyndte at tage form, da hun og Anders ... Hun kunne sikkert have sparet fire tusind sammen hver måned. Det ville have været næsten hundrede tusind i kontanter. Hvor mange drømme havde hun ikke drømt? Hun havde endda lagt planer. En ny, hemmelig identitet ... Men havde hun taget et eneste skridt til at virkeliggøre dem?

Hun snøftede lidt, men gråden forvandlede sig til en kold, hånlige latter. Hun lo ad sig selv. Det var ikke mere end rimeligt. Hun kunne have været på vej nu, men nej.

Arvid ville selvfølgelig hurtigt opdage, at der var noget galt, når hun ikke tog telefonen, men hun ville være langt væk, før han kunne gøre noget, måske i et andet land, med hundrede tusind i kontanter, som ikke ville efterlade noget spor. Og med et nyt navn, nyt personnummer, ny hårfarve ... Han ville ikke have en chance.

Hvad ville der nu ske? Hun og Anders? Hun ville have slået

sig selv, hvis hun kunne. Have givet sig selv en ordentlig lus-sing. Herregud, hun var syvogfyrre, måtte siges at være voksen. Hvad var der galt med hende?

Anders, tænkte hun. Hun måtte ringe til Anders.

Anders. Hun var lige ved at græde igen, når hun tænkte på Anders. Hun havde fået livet tilbage, men hun havde sat det over styr igen. Hvordan var det gået til? Hvordan fanden kunne det være, at hun var så ... ja, hvad? Dum? Afmægtig? Handlingslammet? Fej? Blind? Det var jo så stærkt. I to år havde hun ikke blot været fyldt med kærlighed og begær – det var ledsagere, som hun var fortrolig med – men også glæde, tillid og ligefrem ... håb.

Pludselig klumpede det sig sammen i brystet på hende, og hun blev iskold. Det var, som om hun slog øjnene op, selv om de allerede var åbne. Hun rejste sig og hev efter vejret.

Var det så enkelt, var det virkelig sådan, det hang sammen? Havde hun endnu en gang spærret sig inde i kærligheden? Som et dyr i bur, taknemmelig og tilfreds, for ikke at sige besat af sin daglige portion foder, ude af stand til at se og tænke på det, der var på den anden side af afspærringen?

Hun skyndte sig så godt, hun kunne, hen mod yderdøren. Det føltes, som om luftrøret snørede sig sammen igen, og hjer-tet holdt op med at slå. Grå prikker begyndte at danse for hen-des øjne. Var hun ved at besvime? Nej, tænkte hun. Jeg skal fandeme ikke besvime. Hvad er det for en åndssvag løsning? Og en replik fra en filmkomedie fra 30'erne fór gennem hendes hoved: „Jeg tror, jeg dåner.“ Var det hende? Nej, det var ikke hende, det måtte ikke være hende. Ikke mere. Hun sparkede til skoene, som stod sirligt på række ude i hallen, Arvids brune kalveskindssko, som han ikke havde haft på fødderne i må-nedsvis. Var nødt til at give raseriet afløb på en eller anden måde. Skoene fløj til alle sider, og skohylden hang skævt.

Hun kæmpede for at få luft. Det var lettere at trække vejret efter vredesudbruddet. Hun tumlede hen til døren og fik den

op. Den friske luft strømmede mod hende. Måske var det ikke for sent endnu. Hvis hun skrabede alt det sammen, hun havde, kontanter, smykker, Kosta Boda-vasen, der så sent som sidste år var vurderet til halvfjerds tusind, den kunne hun pakke ned. Kunne hun sælge bilen, eller ville hun så få politiet på nakken? Stod den i hans eller hendes navn? Det gik op for hende, at det anede hun ikke. Så langt var hun ikke engang kommet.

Men skidt med det, hold op med at gruble og være bitter, lad være med at se bagud. Se mulighederne. Pak en taske med tøj, smykker og den forbandede vase. Tag bilen med over til fastlandet og sælg den i Stockholm, bagefter videre til ... Klokken var lidt over to. Hun kunne være i Stockholm om syv timer, hvis hun nåede færgen et kvarter i fem. Hvornår åbnede auto-forhandlerne? Lad os sige ved titiden. Klokken elleve i morgen kunne det være virkelighed.

Hun kom ud på trappen, gik et par skridt fremad, fyldte lungerne med luft, nu trak hun næsten vejret normalt, gik ned på den nyanlagte flisegang. Og blev stående.

Hun stivnede midt i et skridt og stirrede på hugormen, der lå sammenrullet på den varme kalksten knap to meter borte.